

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Jiřího Pally a JUDr. Dagmar Nygrínové v právní věci žalobce: **JUDr. Z. A.**, proti žalované: **Všeobecná zdravotní pojišťovna České republiky**, se sídlem Orlická 4/2020, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 3. 2010, č. j. 6 Ca 322/2007 - 93,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodčí orgán žalované rozhodnutím ze dne 17. 10. 2007, č. j. 9427/07/Ld a č. j. 9428/07/Ld, podle § 90 odst. 5 správního řádu zamítl odvolání žalobce a potvrdil jím napadené platební výměry žalované ze dne 22. 5. 2007, č. 4140700400 a č. 2140700399, kterými byla žalobci uložena povinnost zaplatit dlužné pojistné na veřejné zdravotní pojištění ve výši 75 233 Kč a penále ve výši 164 750 Kč.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 30. 3. 2010, č. j. 6 Ca 322/2007 - 93, zamítl žalobu napadající uvedené rozhodnutí žalované. Soud konstatoval, že žalobce byl povinen za své zaměstnance odvádět pojistné na veřejné zdravotní pojištění ve stanovené výši a lhůtě. Pokud tak neučinil, což žalobce nezpochybnil, byla žalovaná oprávněna vydat platební výměry. Soud zdůraznil, že není rozhodné, z jakých důvodů žalobce pojistné neodváděl. Žalobce přitom nemohl požadovat, aby si dlužnou částku žalovaná zajistila z peněz složených v rámci soudní úschovy.

Ve včas podané kasační stížnosti a v jejím doplnění žalobce (dále též „stěžovatel“) namítl, že vymáhání dlužného pojistného včetně penále je ze strany státu, který mu neposkytl ochranu majetkovým právům, nemravné. Rovněž poukázal na § 575 občanského zákoníku. Další tvrzení stěžovatele se pak nikterak netýkala posuzované věci. V závěru kasační stížnosti stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 3. 2010, č. j. 6 Ca 322/2007 - 93, zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) přípustná a stěžovatel v ní namítá důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Jejím rozsahem a důvody je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud předně zdůrazňuje, že stěžovatel v doplnění kasační stížnosti ze dne 16. 9. 2010, ke kterému byl pro absenci důvodů kasační stížnosti vyzván, převážně argumentuje skutečnostmi, které nijak nesouvisí s otázkou povinnosti zaplatit dlužné pojistné na veřejné zdravotní pojištění a penále, která byla předmětem řízení a posouzení ze strany Městského soudu v Praze. Těmito tvrzeními se tedy nebylo možné zabývat. Stěžovatel dále poukazuje na nález Ústavního soudu ze dne 11. 11. 2009, sp. zn. IV. ÚS 128/06, ze kterého dovozuje možnou překážku písemného doplnění kasační stížnosti. Podle Nejvyššího správního soudu však uvedené rozhodnutí Ústavního soudu nijak nesouvisí s nyní posuzovanou věcí a v žádném případě ani nepředstavuje překážku pro doplnění kasační stížnosti, jak se mylně stěžovatel domnívá. Tento nález se totiž týkal nároku na odměnu za právní služby a výkladu projevu vůle u soukromoprávních smluv. Stěžovateli proto nic nebránilo, aby kasační stížnost ve lhůtě náležitým a patřičným způsobem doplnil o další konkrétní kasační námitky, což však neučinil.

Za jediné stížnostní námitky způsobilé projednání tak lze za dané situace pokládat pouze ty, v nichž stěžovatel poukazuje na nemravnost vymáhání dlužného pojistného a na porušení § 575 občanského zákoníku. Tyto námitky lze podřadit pod důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení lze podat kasační stížnost z důvodu nesprávného posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá v tom, že je na správně zjištěný skutkový stav aplikována nesprávná právní norma, popřípadě je aplikována správná právní norma, která je však nesprávně vyložena.

Nejvyšší správní soud neshledává tuto, spíše polemicky laděnou, námitku důvodnou. Již Městský soud v Praze zcela správně uvedl, že ve stěžovatelově případě nastaly skutečnosti, se kterými je spojena povinnost platit ve stanovené výši a ve stanovených lhůtách pojistné na veřejné zdravotní pojištění, což stěžovatel ani nepopíral. Městský soud v Praze rovněž správně uvedl, že nejsou relevantní důvody, pro které

stěžovatel své povinnosti s placením pojistného nedostál. Důsledkem je potom oprávnění žalované stěžovateli dlužnou částku na pojistném vyměřit, a to včetně penále.

Stěžovatelova argumentace § 575 odst. 1 občanského zákoníku, podle kterého „*stane-li se plněním nemožným, povinnost dlužníka plnit zanikne*“, je nepřípadná. Uvedené ustanovení se vztahuje pouze na objektivní nemožnost plnění, nikoliv na nemožnost plnění subjektivní, takže „*nemožností plnění se rozumí nemožnost objektivně hodnocená, tedy nikoliv nemožnost spočívající pouze v přesvědčení dlužníka o nemožnosti poskytnout požadované plnění ... Z povahy věci plyne, že nemožným se může stát pouze individuálně určené plnění.*“ (srov. Fiala, J. a kol. Občanské právo hmotné. 3. opravené a doplněné vydání. Brno : Doplněk, 2002, s 248.). Navíc, a to je třeba zdůraznit, placení pojistného na veřejné zdravotní pojištění je veřejnoprávním vztahem, takže na něj nedopadají ustanovení soukromoprávních předpisů, jak stěžovatel mylně dovozuje.

Nejvyšší správní soud dále v dané věci zdůrazňuje, že stěžovatel nesprávně ztotožňuje žalovanou se státem. Žalovaná v tomto případě nevystupovala jako státní orgán, nýbrž jako veřejnoprávní korporace nadaná ze zákona veřejnoprávními oprávněními, kterými je mj. právo vyměřit pojistné na veřejné zdravotní pojištění a penále z něho. Podle Nejvyššího správního soudu proto polemika stěžovatele není namístě. Navíc ochranu práv nelze ztotožňovat s vyhověním stěžovatelem uplatňovaných majetkových nároků. Ostatně množství soudních řízení svědčí o tom, že stěžovatel možnosti soudní ochrany svých práv, včetně těch majetkových, hojně využívá.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 120 a § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalované v souvislosti s řízením o kasační stížnosti žalobce žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. února 2011

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu